

vil kalde egentlig praktiske, saa vilde jeg endda i Bestemmelsen endnu kunne see et Skridt henimod den af Thinget fremsatte Anskuelse, men jeg skal indrømme, at saaledes som den er opstillet, kan jeg for mit Vedkommende ikke finde den fuldkommen tilfredsstillende. Naar det hedder: „De Børnepligtige, som have modtaget Præstevieelse i den danske Folkekirke, saavel som de af Staten anerkjendte Religionsfunds Geistlige kunne efter Udløbet af de 4 første Tjenesteaar i Vinten kun indkaldes i Krigstid, og forsaavidt de kunne finde Anvendelse som Præster ved Hæren eller Søværnet.“, da skal jeg for det Første bemærke, at jeg antager, at Geistlige af de af Staten anerkjendte Religionsfund, som ikke henhøre til Folkekirken, hverken i Krigstid eller i Fredstid ville kunne finde Anvendelse i Hæren som Geistlige. Jeg kan ikke tænke mig, at der i Hæren skulde blive ansat Sødepræster, metodistiske Præster eller overhovedet Præster, der høre til Religionsfund, der afvige fra Folkekirken, idet jeg ikke troer, at der paa enkelte Steder i Hæren eller Søværnet kunde blive samlet saa mange Medlemmer af saadanne Samfund, at der skulde være Anledning til at ansætte særlige Geistlige for dem. Dette har altsaa ingen Ting at betyde. Hvad angaaer det andet Punkt, at Geistlige af Folkekirken kun kunne indkaldes til Tjeneste ved Hæren eller Søværnet, forsaavidt de kunne finde Anvendelse som Præster, da troer jeg ligeledes, at dette vil faae overordentlig ringe Betydning. Ved Søværnet for det Første bruges der ingen Præster; under hele forrige Krig var der ikke ansat nogen Præst ved Søværnet. Det er altsaa Landhæren, hvorved de skulde ansættes, men for mig er der noget Betydende, jeg kan sige Stødende i, om man vilde commandere en geistlig Mand til at gaae med i Krigen som Seltpræst; thi man kan ikke sige, at dette gaaer ind under samme Kategori som enhver anden Ting, der kan udføres af en Mand ved Hæren, som er dertil kvalificeret. Man kan sige til en Haandværker, at han skal øve sin Bedrift i Hæren, ligeledes til en Læge, at han skal virke som Læge, men at commandere en Mand til at gaae med som Seltpræst for netop paa dette

Sted, i denne særlige Retning, under disse særlige Forhold at prædike Guds Ord, deri er der for mig noget Stødende eller mindre Passende. Nu vil der jo heller ikke være Noget tvæien for at ansætte en anden Mand, der ikke skal opfylde sin Børnepligt, som Seltpræst. Der bruges jo meget saa Seltpræster — om jeg huffer ret, var der i forrige Krig kun ansat een Seltpræst ved Hæren — og det er ikke ganske let at finde en Mand, som egner sig til dette særegne Hverv. Man maa søge omkring for at finde en saadan, og naar han først er ansat, er det klart, at der ikke er nogen særlig Anvendelse for de øvrige Geistlige. Der er altsaa heller ikke Brug for de Geistlige som saadanne ved Landhæren. Det forekommer mig derfor, at det vilde have været smukkere eller correctere, om Regjeringen havde affattet sin Slutningspafus saaledes, at den istedetfor at bestemme, at Præsterne efter de første 4 Aars Forløb kun kunne indkaldes, forsaavidt de kunne finde Anvendelse i Hæren eller Søværnet i deres særlige Sag, var gaaet ud paa, at de Geistlige i de første 4 Aar skulde opfylde deres Børnepligt, og at de i den øvrige Tid skulde være ganske frie. Saaledes som Sagen for Diebliffet staaer, forekommer det mig, at det vilde være rigtigst, om man stillede sig paa det samme Standpunkt, hvorpaa Folkethinget stod ifjor, efter at Sagen var behandlet i Fællesudvalget, og om vi altsaa vilde stemme for det af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) stillede Underændringsforslag, hvorefter de Geistlige kunne indkaldes i de første 4 Aar baade i Fred og Krig, men derimod i de 4 sidste Aar i Vinten kun kunne indkaldes i Krigstid. Men man maatte da fremdeles stemme imod Ændringsforslaget under Nr. 11, idet vi da vilde stille de Geistlige i Forstærkningen paa samme Maade, som de ifjor vare stillede. I Genhold til, hvad den høitærede Minister idag har sagt, at han staaer fast paa den Ting, at den Geistlige som enhver anden Borger i Staten er forpligtet til at opfylde sin Børnepligt, nærer jeg det Haab, at det vil lykkes derigjennem at komme til en Dverenskomst med Ministeren og faae denne Sag klaret paa en bedre Maade end efter § 38. Jeg for mit